

Η πολιτική - το κόμμα στην εποχή της τεχνητής νοημοσύνης.

Κρίσιμα ερωτήματα που νομίζω ότι πρέπει να τύχουν προσοχής στην κατεύθυνση αναδιαμόρφωσης του Σύριζα.

Μπορεί να εφαρμοστεί κυβερνητική πολιτική που να ανταποκριθεί στην υπεράσπιση των συμφερόντων των λαϊκών στρωμάτων, στην εποχή της Επέλασης της τεχνητής νοημοσύνης, της ραγδαίας εξάπλωσης της ρομποτικής τεχνολογίας, της συνεχούς αυτοματοποίησης της εργασίας;

Ποιες πολιτικές και διαδικασίες μπορούν να ευαισθητοποιήσουν τη νέα γενιά, ώστε να δημιουργήσουν κίνητρα συμμετοχής στο πολιτικό γίνεσθαι;

Ποιες διαδικασίες μπορούν να διασφαλίσουν την ενεργό συμμετοχή στη διαμόρφωση και εφαρμογή πολιτικών σε ένα σύγχρονο κόμμα που να απαντά στις ανάγκες της περιόδου;

Απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά , προϋποθέτουν και μπορούν να δώσουν διέξοδο στις συζητήσεις-αντιπαραθέσεις της περιόδου μετα το 2019 για τη διαμόρφωση πολιτικής τακτικής που θα υπερασπίζεται όσο το δυνατό τα άμεσα συμφέροντα των λαϊκών στρωμάτων και θα ανοίγει δρόμους στο μέλλον.

Ζούμε χωρίς αμφιβολία στην πιο κρίσιμη και ενδιαφέρουσα περίοδο της εξέλιξης του σύγχρονου Ελληνικού πολιτικού συστήματος, στα πλαίσια της μεγάλης διαρθρωτικής κρίσης που εκδηλώθηκε το 2008.

Με την έναρξη του νέου μεγάλου διαρθρωτικού κύκλου το 2024, στα πλαίσια των τεκτονικών γεωπολιτικών εξελίξεων και της υποβόσκουσας μεγάλης διαρθρωτικής κρίσης στην παγκόσμια οικονομία, προβάλλει η αναγκαιότητα διαμόρφωσης νέων πολιτικών απαντήσεων και δράσεων στα πλαίσια των οικονομικών πολιτικών στη χώρα μας ,για τη διαμόρφωση ενός νέου παραγωγικού μοντέλου ,που θα στοχεύει στη διαμόρφωση όρων ανάπτυξης των ντόπιων παραγωγικών δυνάμεων - μεσαία τάξη - και την ανάπτυξη νέων θέσεων εργασίας στη βάση της νέας τεχνολογίας.

Μετά την είσοδο της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αποσαθρώθηκε το μεταπολεμικό παραγωγικό μοντέλο και η οικονομία μας μετατράπηκε σε καταναλωτική. Το πολιτικό σύστημα με τις στρεβλώσεις στο κράτος και τις επιλογές ανάπτυξης του πελατειακού συστήματος με καθοριστικό ρυθμιστικό ρόλο, οδήγησε στην αποδιάρθρωση του Δημόσιου τομέα της οικονομίας. Η συντήρηση αυτού του αντιπαραγωγικού συστήματος οδήγησε στον υπέρμετρο δανεισμό τροφοδότησε την υπέρμετρη κατανάλωση και οδήγησε στη χρεοκοπία.

Το τέλος της εποχής της παγκοσμιοποίησης και του νεοφιλελευθερισμού:

Εμφανίζεται στο προσκήνιο της ιστορίας, με βασικό μοχλό το Δημοκρατικό κόμμα στις ΗΠΑ, τη δεκαετία του 1980, η «εποχή της παγκοσμιοποίησης» με την εφαρμογή των πολιτικών του «νεοφιλελευθερισμού» στις πιο ανεπτυγμένες οικονομίες με στόχο την απελευθέρωση των αναγκών του χρηματοπιστωτικού τομέα. Οι τεράστιες συσσωρεύσεις

παρασιτικών κεφαλαίων που οδήγησαν στην πλήρη απελευθέρωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, την σταδιακή κατάργηση του προστατευτισμού και την αναδιάρθρωση των παραγωγικών σχέσεων, είχαν ως αποτέλεσμα τη συμπίεση του εργατικού κόστους, την κατάργηση του κοινωνικού κράτους, την φτωχοποίηση μεγάλου τμήματος των μεσαίων στρωμάτων και την υποβάθμιση του επιπέδου ζωής ευρύτερων στρωμάτων εργαζομένων.

Η απαξίωση του συνεταιριστικού κινήματος ,οδήγησε στην καταστροφή του αγροτικού τομέα της χώρας μας, που στήριζε τις πολύ μικρές αγροτικές επιχειρήσεις στην ύπαιθρο. Η ερημοποίηση της υπαίθρου οδηγεί στο άλυτο δημογραφικό πρόβλημα που με τις ρυθμίσεις στον τομέα της γης ,οδηγούν σε πλήρες αδιέξοδο τη ζωή στην ύπαιθρο.

Στην επιτάχυνση ολοκληρώσεων ευρύτερων περιοχών με ταυτόχρονη υποχώρηση του ρόλου του «έθνους κράτους», που βρίσκεται σε φθίνουσα τροχιά με την ολοκλήρωση του Ιστορικού του ρόλου και σταδιακά παραχωρεί τη θέση του στις ευρύτερες οικονομικές και εδαφικές ολοκληρώσεις.

Αποτέλεσμα αυτής της περιόδου η ραγδαία ανάπτυξη της πυραμίδας του πλούτου με τον έλεγχο του μεγάλου μέρους του από μικρή μερίδα οργανισμών και την ταυτόχρονη φτωχοποίηση δισεκατομμυρίων ανθρώπων, όπως επεσήμαναν πρόσφατα σε εκθέσεις τους το ΔΝΤ και ο ΟΟΣΑ.

Οι διαρθρωτικές κρίσεις. Ένα νέο παγκόσμιο πολιτικό περιβάλλον.

Οι μεγάλες διαρθρωτικές κρίσεις (μακρά κύματα) που άρχισαν να εκδηλώνονται από τον 18ο αιώνα σε περιόδους 56 ετών(καθηγητής Ατσαλακης), με βαθιές αλλαγές στην διάρθρωση της παραγωγής και στη σφαίρα αναδιανομής, συνοδευόταν από σημαντικά πολιτικά – κοινωνικά γεγονότα. Σχετίζονται με τις με τις βαθιές αλλαγές, στις τεχνολογικές εξελίξεις στα μέσα παραγωγής, τη συγκέντρωση-συγκεντροποίηση του κεφαλαίου, τη συσσώρευση στην πυραμίδα του πλούτου.

Άξιο προσοχής αποτελούν οι διαφοροποιήσεις στο υψηλό στρώμα της πυραμίδας με τις συσσωρεύσεις της τεχνολογικής ελίτ. Οι συσσωρεύσεις ,ως αποτέλεσμα της προώθησης αγαθών και υπηρεσιών ,που προέρχονται από τον τομέα των επιστημών, διαμορφώνουν τοπίο γέννησης πολιτικών που καθορίζουν την εξέλιξη της νέας τεχνολογίας.

Μετά την κρίση του 1929 και τον πόλεμο που ακολουθησε με την τεράστια καταστροφή, διανύουμε την πιο ενδιαφέρουσα περίοδο βαθιών διαρθρωτικών αλλαγών.

Βρισκόμαστε στην αρχή της νέας εποχής ,αλλαγής της τεχνολογίας ,που δεν χρειάζεται πλέον την «εργατική δύναμη», αλλά τη γνώση και νέες δεξιότητες, για την ανάπτυξη του νέου παραγωγικού συστήματος. Η ταχύτητα ανάπτυξη των νέων παραγωγικών δυνάμεων, αποτελεί παράγοντα αποσταθεροποίησης των παραδοσιακών επαγγελμάτων και δραστηριοτήτων του Ιδιωτικού και Δημόσιου. Πολλά σημερινά επαγγέλματα δεν θα υπάρχουν στην επόμενη 15ετία. Τα προβλήματα ανεργίας θα εκτοξευτούν για μεγάλο αριθμό εργαζομένων ,χαμηλής εξειδίκευσης ανάπτυξη νέων

θέσεων εργασίας στη βάση των νέων επιστημών και δεξιοτήτων, σε καμμία περίπτωση δεν θα μπορούν να εξισορροπηθούν.

Παραμένει ζητούμενο η στρατηγική πολιτική κατεύθυνση, λόγω της συνθετοτητας των νέων εξελίξεων από τη λιγνιώδη ταχύτητα εμφάνισης των νέων τεχνολογιών, που ανέτρεψαν τα σπάνια αιώνων του παραγωγικού μοντέλου από το επεκτατικό, στο αυτοματοποιημένο-ρομποτικό οδηγεί σε αμηχανία τα πολιτικά συστήματα στις ανεπτυγμένες χώρες και καταφεύγουν στην εύκολη συνταγή της συμπίεσης του εργατικού κόστους. Δεν γίνεται αντιληπτό, ότι η διατάραξη της ισορροπίας στο δίπολο υπερπαραγωγή-υποκατανάλωση που αντικειμενικά προκαλείται, μεσοπρόθεσμα θα λειτουργήσει καταλυτικά.

Η εφαρμοζόμενη πολιτική χωρίς στρατηγική κατεύθυνση στις πιο εξελιγμένες χώρες δεν δημιουργεί περιβάλλον βιώσιμης ανάπτυξης, γιατί δεν απορροφά τις οδυνηρές επιπτώσεις, λόγω της τεχνολογικής εξέλιξης. Μπορεί σήμερα να είναι ανεκτές, αλλά με την μεγάλη επιτάχυνση που προβλέπεται ότι θα προκύψει αντικειμενικά στο άμεσο και μεσοπρόθεσμο μέλλον θα είναι οδυνηρές.

Η αριστερά και το προοδευτικό κίνημα μπροστά σε σοβαρά διλήμματα.

Η αριστερά στη χώρα μας, αγκυλωμένη σε ιδεολογήματα του παρελθόντος, δεν έχει επεξεργασμένη στρατηγική που θα μπορούσε να δώσει πολιτική διέξοδο άμεσα με την αντιμετώπιση των σοβαρών συνεπειών και κοινωνικών προβλημάτων που έχουν προκύψει από την εκδήλωση της διαρθρωτικής κρίσης του 2008, αλλά κυρίως λόγω των γεωπολιτικών και τεχνολογικών αλλαγών.

Η εποχή της νέας τεχνολογίας βρίσκεται σε εκθετική εξέλιξη και θα κυριαρχήσει στην επόμενη περίοδο στις πιο αναπτυγμένες οικονομίες και στη συνέχεια στις πιο φτωχές χώρες του πλανήτη.

Η ερμηνεία και συνειδητοποίηση των βαθύτερων αλλαγών που συμβαίνουν παρουσιάζει σημαντική υστέρηση στο πολιτικό επίπεδο και αποδεικνύεται από τις αντιλήψεις και τον πολιτικό λόγο που εκφράζουν υφιστάμενα ιδεολογικά ρεύματα, με τις διαφορετικές αποχρώσεις τους.

Στο χώρο της ευρύτερης αριστεράς έχουν τη βάση τους στο δίπολο «επανάσταση – μεταρρύθμιση» που κυριάρχησε στον 20^ο αιώνα και συνεχίζει να εκφράζεται με την πρακτική του «βολονταρισμού». Κυριαρχεί στην αντίληψη, στον πολιτικό λόγο και την πολιτική πρακτική το «Θέλω = μπορώ». Η αντίληψη αυτή αναδεικνύει τον υποκειμενικό παράγοντα σε κυρίαρχο μοχλό της εξέλιξης και υποβιβάζει σε υποδεέστερο τον αντικειμενικό παράγοντα.

Το αδιέξοδο της κεντροαριστεράς στη χώρα μας στην μεταπολιτευτική περίοδο, επαναλαμβάνεται κατά τη γνώμη μου με την επιλογή συμβιβασμού του «αριστερού ριζοσπαστισμού» στο επικοινωνιακό πεδίο με τον «κυβερνητισμό» στο επίπεδο απάντησης στις ανάγκες των φτωχότερων στρωμάτων που πάει να διαμορφωθεί στο Σύριζα με στόχο να προσελκύσει τη νεολαία και τα ευρύτερα στρωματά σε ένα κυβερνητικό πρόγραμμα

που θα μπορούσε να εφαρμοστεί από μια μελλοντική κυβέρνηση ,πιθανά να καθορίσει για μια σημαντική περίοδο την πορεία της ίδιας της αριστερά και κεντροαριστεράς.

Η αναζήτηση βιώσιμης τακτικής στην κατεύθυνση κυβερνησιμότητας, που θα επαναφέρει στην πολιτική διαδικασία μεγάλα στρώματα νέων και εργαζομένων, μπορεί να έχει πιθανότητες επιτυχίας , με τη συνειδητοποίηση των πολιτικών όρων και τη διαμόρφωση υποκειμενικών ορίων στα πλαίσια που διαμορφώνει η σημερινή πραγματικότητα και η ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας.

Κρίσιμοι παράγοντες που πρέπει να αξιολογηθούν στην κατεύθυνση διαμόρφωσης αυτής της στρατηγικής αποτελούν:

A. Αντικειμενικοί και υποκειμενικοί όροι στην εξέλιξη:

Η διαμόρφωση μιας νέας αριστερής-κεντροαριστερής στρατηγικής του 21^{ου} αιώνα, στην εποχή της αυτοματοποίησης – ρομποτικής με την ανάπτυξη των νέων παραγωγικών δυνάμεων, πρέπει να πάρει υπ όψιν της τη σχέση αντικειμενικών και υποκειμενικών όρων που καθορίζουν τους ορους της εξέλιξης:

Σε αντίθεση με την Λενινιστική στρατηγική «Ιμπεριαλισμός ανώτατο στάδιο του Καπιταλισμού» αποδείχτηκε ότι ο καπιταλισμός δεν έκλεισε τον κύκλο του και έχει δυνατότητες και περιθώρια ανάπτυξης των νέων παραγωγικών δυνάμεων στη βάση των νέων τεχνολογιών.

Επομένως η στρατηγική που ήθελε την κατάρρευση του καπιταλισμού *με μοχλό τη δράση του υποκειμένου δεν επαληθεύτηκε*. Όπου κυριάρχησε σε επίπεδο κρατικής εξουσίας αυτή η πρακτική, στον προηγούμενο αιώνα, οδήγησε σε οδυνηρά αποτελέσματα για τους λαούς που τη βίωσανε.

Διανύσαμε την πρώτη φάση της ανάπτυξης της πληροφορικής και αυτοματοποίησης της εργασίας, της βιοτεχνολογίας, της μικροηλεκτρονικής, της ρομποτικής.

Με την εξέλιξη των νέων παραγωγικών δυνάμεων σε παγκόσμια βάση δημιουργούνται νέες δυνατότητες και νέα προβλήματα.

Στις επόμενες δεκαετίες, οι τεχνολογικές εξελίξεις στους τομείς των επιστημών και της τεχνολογίας με πρωταγωνιστικό τον ρόλο της πληροφορικής – ρομποτικής θα είναι ραγδαίες και δημιουργούνται για πρώτη φορά στην Ιστορική εξέλιξη δυνατότητες απαλλαγής των ανθρώπων από τη χειρονακτική εργασία.

Όσο όμως θα πολλαπλασιάζονται τα νέα μέσα παραγωγής, τόσο περισσότεροι άνθρωποι θα βγαίνουν εκτός χειρονακτικής εργασίας. Ιστορικά θετική εξέλιξη για τον άνθρωπο. Ουσιαστικά δημιουργείται η υλικοτεχνική υποδομή για τη δημιουργία ενός διαφορετικού κοινωνικού-παραγωγικού μοντέλου. Στην περίοδο αυτή όμως οι επιπτώσεις στον τομέα της μισθωτής εργασίας θα είναι καταλυτικές. Με την υφιστάμενη πολιτική διαχείριση τα αδιέξοδα προβάλλουν ανυπέρβλητα.

Στην κατεύθυνση ανάπτυξης των νέων παραγωγικών δυνάμεων ,θα πρέπει να συνεκτιμηθεί στη διαμόρφωση της πολιτικής στρατηγικής το γεγονός ότι, η ρομποτική τεχνολογία θα παράγει προϊόντα και υπηρεσίες που οι άνθρωποι θα μπορούν να απολαμβάνουν. Το πρόβλημα με βάση τα σημερινά δεδομένα αποτελεί το γεγονός ότι, η κατανάλωση των προϊόντων γίνεται καθημερινά από το εισόδημα που παράγεται από την ανθρώπινη εργασία.

Το ερώτημα που θα τεθεί στη διαμόρφωση πολιτικών ,αποτελεί το ερώτημα ,πως θα πραγματοποιείται η κατανάλωση χωρίς εισόδημα από εργασία. Το πολιτικό στοίχημα και η Ιστορική πρόκληση σ αυτή την εξέλιξη αποτελεί η αναγκαιότητα στροφής προς τη γνώση, την ανάπτυξη του πολιτισμού, των τεχνών και του κοινωνικού κράτους. Για να υλοποιηθεί η ιστορική αυτή στροφή *θα απαιτηθούν πόροι μέσω της αναδιανομής του συσσωρευμένου πλούτου*. Πρακτικά δυσεπίλυτο πολιτικό πρόβλημα που απαιτεί σοβαρές μεταρρυθμίσεις στο παγκόσμιο πολιτικό σύστημα. Το πολιτικό στοίχημα για την αριστερά-κεντροαριστερά είναι στρατηγικού χαρακτήρα.

Β.Η τάση εξέλιξης της υπεραξίας.

Πρέπει να επισημάνουμε όμως ότι **όσο θα αυξάνεται ο βαθμός αυτοματοποίησης της εργασίας τόσο μικραίνει η υπεραξία στην απόλυτη μορφή της, που εμπεριέχεται στη μονάδα του κάθε παραγόμενου προϊόντος**. Θεωρητικά με την πλήρη αυτοματοποίηση της εργασίας δεν παράγεται υπεραξία. Η τάση εξέλιξης της υπεραξίας θα μπορούσε να προσομοιωθεί ως μια φθίνουσα συνάρτηση με όριο το μηδέν. Αυτό είναι και το όριο της καπιταλιστικής παραγωγής. Η εξέλιξη αυτή δεν μπορεί να επιβεβαιωθεί πρακτικά, γιατί υπεισέρχεται η εγγενής αντίφαση υπερπαραγωγής - υποκατανάλωσης.

Στους διαδοχικούς κύκλους της συνεχούς αυτοματοποίησης της παραγωγής η συσσώρευση της φθίνουσας ανά μονάδα προϊόντος υπεραξίας θα οδηγεί σε μεγάλη ένταση τη συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου. Επομένως η ανάπτυξη παραγωγικών δυνάμεων στις επόμενες δεκαετίες στη βάση των αναγκών του ανταγωνισμού από τη μια πλευρά της αντίθεσης θα ενισχύει κυρίως τη διαδικασία υπεραυτοματοποίησης των μέσων παραγωγής, με φθίνοντα ρόλο τη συμμετοχή του εργατικού κόστους. Η τάση αυτή θα εντείνει τη διαδικασία συγκέντρωσης-συγκεντροποίησης του κεφαλαίου και θα οδηγεί σε δημιουργία μεγάλης κλίμακας παραγωγικές μονάδες στις μητροπόλεις και εγκατάλειψη της περιφέρειας και του φθηνού εργατικού δυναμικού. Οι πόροι για την στήριξη του κράτους πρόνοιας θα μειώνονται. Τα μικρομεσαία στρώματα στην εξελικτική πορεία θα εγκαταλείπουν σταδιακά την Ιστορία.

Σ αυτή την Ιστορική εξέλιξη θα αναδεικνύεται σε καθοριστικό παράγοντα όλο και περισσότερο η αντίθεση «υπερπαραγωγής-υποκατανάλωσης». Παράλληλα με την υπερπαραγωγή και πλήρη αφθονία των προϊόντων θα περιορίζεται με όλο και πιο γρήγορους ρυθμούς η δυνατότητα κατανάλωσης, αφού το μοντέλο της κατανάλωσης στηρίζεται στη μισθωτή εργασία. Επομένως η ισορροπία του μοντέλου παραγωγής-κατανάλωσης που γνωρίζουμε μέχρι σήμερα είναι αδύνατο να διατηρηθεί στην ιστορική αυτή εξέλιξη.

Η εγγενής αντίφαση «υπερπαραγωγής-υποκατανάλωσης» σε παγκόσμια κλίμακα δεν μπορεί πλέον να λυθεί με την κλασσική μέθοδο της καταστροφής παραγωγικών δυνάμεων. Οι όποιες καταστροφές γίνονται σε περιοχές του πλανήτη μπορεί σήμερα να εκτονώνουν και ανακουφίζουν το σύστημα. Στο μέλλον με την προβλεπόμενη επέλαση της ρομποτικής θα είναι αδύνατο. Εκτός κι αν μπορεί να σταματήσει οριστικά η εξέλιξη της ρομποτικής τεχνολογίας. Πράγμα αδύνατο. Βεβαίως κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει τις τεράστιες κλιματικές ή άλλες καταστροφές.

Το θεωρητικό μοντέλο της τάσης εξέλιξης της υπεραξίας, δηλ του μηδενισμού της στη φάση της πλήρους αυτοματοποίησης της παραγωγής, δεν μπορεί να επαληθευτεί πρακτικά γιατί η ανθρωπότητα δεν θα μπορεί να επιβιώσει χωρίς μισθωτή εργασία. Το κυριότερο όμως είναι ότι ενισχύεται ο ένας πόλος της αντίθεσης «υπερπαραγωγή» και θα μειώνεται σημαντικά ο έτερος «υποκατανάλωση». Μέσω της κατανάλωσης όμως η υλοποιείται η υπεραξία και μετατρέπεται σε κεφάλαιο. Η αντίφαση «υπερπαραγωγή-υποκατανάλωση» θα καθορίσει την πορεία του καπιταλισμού στο μέλλον. Για να ενισχυθεί η κατανάλωση θα πρέπει να ενισχυθούν οι τομείς της κοινωνικής οικονομίας με τη μεταφορά πόρων από τον συσσωρευμένο πλούτο στην κατανάλωση.

Επομένως στην πορεία αυτή υπάρχει *ιστορικό σημείο τομής* της σχέσης υποκειμενικού-αντικειμενικού παράγοντα. Στη φάση εκείνη της ανθρώπινης Ιστορίας θα πρέπει η ανθρωπότητα να επιλέξει, είτε την καταστροφή των νέων παραγωγικών δυνάμεων που σήμερα αναπτύσσει ο καπιταλισμός, είτε την αλλαγή του πολιτικού μοντέλου διαχείρισης των προβλημάτων που θα φέρει η εξέλιξη αυτή. Το ιστορικό καθήκον της αριστεράς είναι στην περίοδο αυτή η περιθωριοποιημένη ανθρωπότητα να μην επαναλάβει το ιστορικό προηγούμενο των «λουδητων» στο πέρασμα από την εποχή του «ατμού» στον «ηλεκτρισμό» με την καταστροφή των νέων ηλεκτροκίνητων μηχανών. Η υλικοτεχνική υποδομή που αναπτύσσεται στις ημέρες μας θα αποτελέσει τη βάση απαλλαγής των ανθρώπων από την μισθωτή εργασία, τη δυνατότητα παραγωγής τόσων προϊόντων όσων θα έχει ανάγκη ο άνθρωπος για την επιβίωση του.

Επομένως μπροστά στην «αριστερά» της εποχής μας τίθεται μεσοπρόθεσμα στην ημερήσια διάταξη της πολιτικής, το δυσεπίλυτο πρόβλημα της **αναδιανομής του πλούτου**. Όπως πρόσφατα διαπίστωσε το ΔΝΤ και ο ΟΟΣΑ, η υπερσυσσώρευση του πλούτου οδηγεί σε αδιέξοδα και πρέπει να τροποποιηθεί, ώστε να εξασφαλίζονται πόροι για την ανάπτυξη ενός εναλλακτικού μοντέλου απασχόλησης εκτός του τομέα παραγωγής προϊόντων. Ο νεοφιλελευθερισμός δεν μπορεί να προσφέρει λύση στην κατεύθυνση αυτή, αντίθετα οξύνει το αδιέξοδο.

Είναι ζητούμενη λοιπόν η επίλυση των νέων προβλημάτων που προκύπτουν και το πολιτικό σύστημα θα πρέπει να δώσει διέξοδο σ αυτή την κατεύθυνση με τη διατύπωση μιας *νέας στρατηγικής βιώσιμης ανάπτυξης και εξισορρόπησης των κοινωνικών προβλημάτων*, ώστε να αντέξει στις εξελίξεις που έρχονται από το μέλλον.

Το στρατηγικό δίλημμα για την *αριστερά του μέλλοντος* είναι στο κατά πόσο θα συμβάλλει ενεργά στη διαμόρφωση των πολιτικών όρων διαχείρισης αυτής της περιόδου. Μια στρατηγική ήττα της σήμερα θα χαράξει αρνητική πορεία για δεκαετίες. Αντίθετα η υποταγή της τακτικής της σήμερα στα πλαίσια μιας αριστερής στρατηγικής θα συμβάλλει

καθοριστικά στο μέλλον όταν οι ώριμοι αντικειμενικοί όροι θα πρέπει να συναντήσουν τους ώριμους υποκειμενικούς.

Η πολιτική - κοινωνική εξέλιξη στις επόμενες δεκαετίες μπορεί να πάρει δυο κατευθύνσεις.

Η νέα παγκόσμια Τεχνολογική Ελίτ με την τεράστια συσσώρευση κεφαλαίων, μπορεί να οδηγηθεί σε επιλογές τυραννικών καθεστώτων - *Ναζιστικός χαιρετισμός Μασκ*- για να αποφύγει την αναδιανομή των πόρων με ανθρωπιστικά κριτήρια.

Οι κοινωνίες θα μπορούσαν να διεκδικήσουν και να επιβάλουν πολιτικές αναδιανομής πλούτου και παραγομένων πόρων. Προϋπόθεση για αυτή την εξέλιξη η διαμόρφωση πολιτικών από νέου είδους πολιτικούς φορείς ,που στο επίκεντρο τους θα είναι τα κοινωνικά συμφέροντα και ο πολιτισμός.

Η διαμόρφωση Δημοκρατικών καθεστώτων «άμεσης Δημοκρατίας» μπορούν να απαντήσουν στις ανάγκες της ανθρωπότητας.

Γ. Το στρατηγικό καθήκον της αριστεράς - κεντροαριστεράς.

Η «επαναστατική αριστερά» του 20^ο αιώνα και η σημερινή «ριζοσπαστική επανέκδοση» είχαν και έχουν ως μοναδικό κριτήριο δράσης τη «βούληση του υποκειμένου» ως κυριάρχου μοχλού της Ιστορικής εξέλιξης.

Στις «θεωρητικές» επεξεργασίες που έγιναν στο παρελθόν δεν πήραν υπ. όψιν ότι, ο καπιταλισμός δεν έκλεισε τον Ιστορικό του κύκλο του και έχει δυνατότητες ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων.

Απόψεις σχετικές με την τακτική της «ρήξης» στο πρόσφατο παρελθόν απέτρεψαν τη δυνατότητα συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων στην υπεράσπιση άμεσων συμφερόντων ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων.

Η ανάδειξη του υποκειμενικού παράγοντα ως κυρίαρχο μοχλό των εξελίξεων άσχετα της ωρίμανσης των αντικειμενικών συνθηκών, έχει οδηγήσει και οδηγεί αριστερές-κεντροαριστερές δυνάμεις στο περιθώριο της πολιτικής.

Ο πολιτικός λόγος που διατυπώνεται σήμερα με προτάσεις επιστροφής στο Έθνος - κράτος δείχνει το αδιέξοδο στρατηγικής επεξεργασίας

Επομένως το καθήκον της κεντροαριστεράς βρίσκεται στη συμμετοχή της στις απαιτήσεις της Ευρωζώνης και της νέας πραγματικότητας που διαμορφώνεται ακόμη και με τους δυσμενείς όρους που έχουν τεθεί, στην κατεύθυνση διαμόρφωσης πολιτικών όρων αλλαγών από το πλαίσιο του νεοφιλευθερισμού και τη δημιουργία «νέων όρων κοινωνικού κράτους». Η απουσία της σίγουρα δεν θα είναι υπέρ της υπεράσπισης των συμφερόντων των εργαζομένων άμεσα και μεσοπρόθεσμα.

Αντίθετα αγκυλώσεις που προέρχονται από μια στατική θεώρηση του καπιταλισμού και των δυνατοτήτων εξέλιξης του δεν μπορούν να δράσουν ενεργά στο προσκήνιο της Ιστορίας και αναζητούν καταφύγιο σε κλισέ της Ιστορίας.

Για παράδειγμα το θεμελιώδες πρόβλημα των διαφυγόντων στο εξωτερικό κεφαλαίων, του αφορολόγητου πλούτου, της φοροκλοπής, της διαπλοκής και διαφθοράς μπορεί να αποτελέσει κοινό παρονομαστή για κοινή δράση της αριστεράς-κεντροαριστεράς, που αν υλοποιηθεί μπορεί να αντιμετωπίσει άμεσα προβλήματα ελλειμμάτων, άμβλυνσης των των επιπτώσεων των δυσβάστακτων μέτρων και στήριξης του κοινωνικού κράτους.

Δ. Μια νέα τακτική για την αριστερά-κεντροαριστερά για τη ανάπτυξης της χώρας μας στα πλαίσια της ΕΕ.

Η αρχιτεκτονική του Ευρώ, η στρατηγική του μονεταριστικού οικονομικού μοντέλου, οδήγησαν στην ανισομετρία του καταμερισμού πόρων στην Ευρωζώνη και στην αποσάθρωση του καταναλωτικού συστήματος της χώρας μας.

Η χώρα μας και η κοινωνία μας βρίσκεται μπροστά σε μια πολύ σοβαρή κοινωνικοοικονομική και πολιτισμική κρίση. Τα αδιέξοδα που συσσωρεύτηκαν απαιτούν ριζικές αλλαγές στο πολιτικό σύστημα, στον δημόσιο τομέα, πολιτισμική αναγέννηση της κοινωνίας μας.

Κυριότερο όμως πρόβλημα στην εξέλιξη στη χώρα μας και την Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί η στρατηγική κατεύθυνση της πολιτικής Ενοποίησης. Το μονεταριστικό μοντέλο ι εξάντλησε την προωθητική του δύναμη στην κατεύθυνση της «Γερμανικής Ευρώπης» που θα εξυπηρετούσε κυρίως τα παγκόσμια συμφέροντα της Γερμανικής Βιομηχανίας σε βάρος των χωρών του Νότου. Η κατάρρευση της Γερμανικής αυτοκινητοβιομηχανίας οδηγεί την Ευρωπαϊκή οικονομία σε πολεμική οικονομία.

Λύση σ αυτό το πρόβλημα μπορούν να δώσουν οι Ευρωπαϊκοί λαοί αν συνειδητοποιήσουν το πρόβλημα και κατ επέκταση οι νέες πολιτικές δυνάμεις που διαμορφώνονται.

Βασική προϋπόθεση για την επίλυση των συσσωρευμένων προβλημάτων αποτελεί η μεταρρύθμιση στο πολιτικό σύστημα. Το δικομματικό σύστημα που εξέθρεψε και αναπτύχθηκε στη βάση των **πελατειακών σχέσεων** είναι ανάγκη να αντικατασταθεί από ένα νέο που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες του μέλλοντος. Στην **αξιοκρατία και διαφάνεια**.

Η κατάργηση του εκλογικού συστήματος με το σταυρό προτίμησης, που αποτελεί τη βάση του πελατειακού συστήματος, πρέπει άμεσα να αντικατασταθεί από ένα αξιόπιστο μεικτό σύστημα εκλογής ικανών και κατάλληλων πολιτικών για τη διαχείριση των κοινών υποθέσεων.

Ε. Καταστατικές αλλαγές για τον Σύριζα.

Οι αλλαγές που επιβάλλεται να γίνουν στον Σύριζα θα πρέπει να διαμορφωθούν για αντιμετώπιση αμέσων προβλημάτων και δημιουργίας συνθηκών μελλοντικής ανάπτυξης ενός κόμματος «προτύπου» για την κοινωνική εξέλιξη και να αξιολογηθούν με κριτήρια όπως:

1. Διαδικασίες Διαφάνειας και αξιοκρατίας - Δημοκρατική συγκρότηση κόμματος.

Η Διαμόρφωση ενός κόμματος «προτύπου» για την κοινωνία αποτελεί προϋπόθεση για τη συσπείρωση της κοινωνίας σε πολιτικές και στόχους που περιεγράφηκαν.

Η θέσπιση κανόνων Αξιοκρατίας και Διαφάνειας αποτελούν ακρογωνιαίες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη ενός κόμματος προτύπου δημοκρατίας, το οποίο η κοινωνία μπορεί να εμπιστευθεί και κυρίως οι νέοι.

2. Διαδικασίες συγκρότησης - ανάπτυξης -διαμόρφωσης οργάνων του κόμματος.

Σύνθεση και συγκρότηση οργάνων:

..% Ποσοστό μελών οργάνων με εκλογή.

..% Ποσοστό μελών με αξιοκρατικές διαδικασίες επιλογής.
(Εξέταση δυνατότητας ψηφιακής ψηφοφορίας επικύρωσης η μη με κατάλληλο εκλεκτορικό σώμα)

...% Ποσοστό μελών οργάνων με αξιοκρατική επιλογή.

Διαμόρφωση εκλεκτορικών σωμάτων σε τρία επίπεδα:

(Ψηφοφορίες μέσω ψηφιακής πλατφόρμας με κωδικό πρόσβασης):

1. Εκλογή κεντρικών και Περιφερειακών οργάνων.

- Μητρώο μελών με ταυτοποίηση και οικονομική συμμετοχή.
Εκλέγουν το 70% των μελών του οργάνου.
- Μητρώο φίλων με ταυτοποίηση με αντίστοιχη οικονομική συνεισφορά. Εκλέγουν το 20% των μελών του οργάνου.
- Μητρώο φίλων χωρίς ταυτοποίηση με στοιχειώδη συγκυριακή οικονομική συνεισφορά. Εκλέγουν το 10% των μελών του οργάνου.

2. Διαδικασίες λήψης αποφάσεων για καίρια ζητήματα της κοινωνίας.

Θέσπιση διαδικασιών συμμετοχής - ψηφοφορίες (μέσω ψηφιακής πλατφόρμας). Τα αποτελέσματα, ανάλογα της πολιτικής βαρύτητας του προβλήματος, θα μετρούν στη διαμόρφωση της αντίστοιχης πολιτικής.

3. Διαδικασίες κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης.

Διαμόρφωση ψηφοδελτίων:(διαδικασίες απεγκλωβισμού από το πελατειακό σύστημα σε τρεις διαφορετικές περιόδους)

Άμεσα: Εκλογή από εκλεκτορικό σύστημα των 3/5 του ψηφοδελτίου.

Εκλογή 1/5 με απόφαση Κεντρικού οργάνου.

Εκλογή 1/5 με απόφαση περιφερειακού οργάνου.

Μεσοπρόθεσμα:

Μακροπρόθεσμά:

4. Διαδικασίες ανάπτυξης του κόμματος στην κοινωνία.

Θέσπιση δημοψηφισματικών διαδικασιών με ελεύθερη συμμετοχή της κοινωνίας. Καθορισμός πολιτικών που αφορούν ευρύτερα στρώματα σε καίρια ζητήματα (περιβάλλον, κλίμα κλπ.)

5. Διαδικασίες ανάπτυξης στελεχιακού δυναμικού στο κράτος και την ΤΑ.
6. Διαδικασίες ανάπτυξης στελεχιακού δυναμικού στους επαγγελματικούς φορείς.

Κώστας Κολοκουρης

Ιωαννίνα τηλ 697721416-e mail : k.p.kolokouris@gmail.com)

ΥΓ. (Λόγω χρόνου δεν ήταν δυνατή η ανάπτυξη των προτάσεων. Στην περίπτωση αποδοχής του σκεπτικού ,θα χρειαστεί λίγος χρόνος περίσκεψης και διατύπωσης)